

El nervi del periodisme

Per tal d'orientar el lector atent a les novetats, especialment sensible a les noves escriptores interessants que publiquen ara, els diré que *Matar el nervi* és una obra de bases memorialística escrita per Anna Pazos que esdevé una manera d'aproximar-se a la moral d'una dona que pertany a la generació de periodistes catalanes que s'estrenen en el món de l'escriptura. Anna Pazos comença el seu relat planianament amb l'aparició de la febre –freda al matí, que bullia a la nit– en un pis compartit a Tessalònica, amb un matalàs doble a terra, un mandala a la paret i “una mena de comunista local”. L'obra acaba a la platja de la ciutat de la Barcelona després que el dentista constata que a la protagonista se li ha de matar el nervi d'una dent podrida. Ben garbellat, amb la consciència d'haver arribat a casa. Pel mig l'aventura de diversos viatges, de diverses parelles, i diguem un cert bagatge d'escriptura i d'experiències a mig món global que no vull explicar.

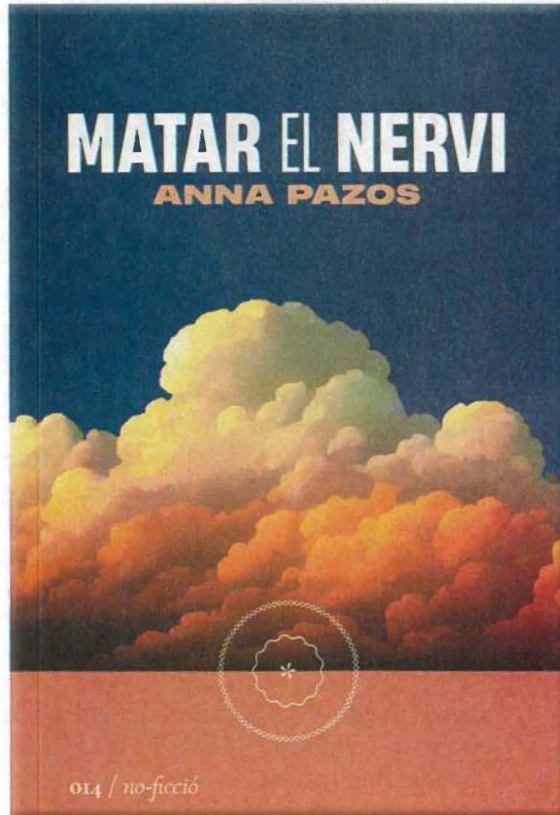
Només els puc dir per seguir orientant el lector que l'escriptura d'Anna Pazos és amena, directa, de tirat periodístic o novel·lesc segons l'ocasió, i d'un tirat que cada lector considerarà segons el seu temperament.

A mi –perdonin la confiança una mica simplem'ha agradat aquest sentit una mica exhibicionista de

dona que explica fins a cert punt la seua vida. Si anem més enllà d'un cert exhibicionisme comú a molts escriptors, potser hi trobarem una forma de contar que busca sortir dels tabús de les generacions precedents.

Entre nosaltres, lectors de SEGRE, fora la mena de memòria que

→ **L'ESCRITURA D'ANNA PAZOS ÉS AMENA, DIRECTA I DE TIRAT PERIODÍSTIC, SEGONS L'OCASIÓ**

ens hauria agradat viure a nosaltres, els de la generació dels seixanta del segle vint, en la nostra tendra i parada joventut al Baix Segrià o a la ciutat de Lleida, sense ni un sol Erasmus que dur-nos a la boca ni un trist viatge llarg a Nova York.

La veritat estricta és que els nostres paràmetres habituals de comprensió serveixen poc per analitzar una obra que s'allunya molt del que és la pròpia experiència personal, tant vital com lectora. Què podem dir-ne? Que com suggereix l'editor de *La Segona Perifèria* les lectures de Joan Didion, de Rachel

Cusk i Annie Ernaux amenen la prosa atrevida d'Anna Pazos?

És molt possible que sigui així: que aquesta primera obra de caràcter memorialístic, amb una escriptura descarnada, és potser més que deixar constància d'un temps, és deixar constància d'una consciència de dona en un temps globalitzat. *L'hora violeta* que havia escrit Montserrat Roig, amb un puntet de poètica ingenuïtat.

Qui s'atansi a aquest llibre hi trobarà una sinceritat concentrada que encén la curiositat, una revisió molt primerenca de la pròpia vida, i no sé si una forma de comprendre la joventut d'una dona que va nàixer a Barcelona en 1991, i ha triat l'escriptura com una manera d'afrontar la vida.